

תת"ע 4005/04/22 - מדינת ישראל נגד מנחם יסאקוב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 4005-04-22 מדינת ישראל נ' יסאקוב
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד אלירז

המאשימה

נגד

מנחם יסאקוב

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 27.10.21, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "לא אחזתי ולא השתמשתי בטלפון הנייד. הטלפון היה בשקית של רמי לוי עם כל הציוד שלי. יש לי רכב חדש".

ביום 19.10.22, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"מ רן דוד, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/ 1 וסרטון מצלמת הגוף של העד, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 27.10.21, בסמוך לשעה 16:49, נהג הנאשם ברכב בנתיב הימני בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו בסמוך לק"מ 17, נצפה על ידי עד התביעה, שעמד מחוץ לניידת סמויה, על גבי שטח הפרדה מסומן, כאשר הוא אוחז טלפון נייד, עם כיסוי שקוף, בידו הימנית, בגובה ההגה. העד ציין כי במקום היה עומס תנועה וכי הבחין בבירור במסך הטלפון.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא השתמשתי בטלפון".

ב-ת/2, ניתן לראות את המתואר בעמוד 4 לפרוטוקול, שורות 3 עד 7.

העד נחקר והשיב כי אינו זוכר אם ראה את הטלפון שבנדון בתוך שקית המותג רמי לוי, אך לפי הסרטון, הוא ראה את הנאשם מוציא אותו מהשקית.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור והבחין בעד, שנמצא בתוך אתר בניה של נתיבי ישראל. לטענתו, הטלפון הנייד היה בשקית האמורה והוא לא אחז בו ולא השתמש בו. עוד טען הנאשם כי יש לו רכב חדיש עם מערכת בלוטות'.

הנאשם נחקר והשיב כי הוא נהג ברכב במקום שבנדון אך לא אחז את הטלפון בידו, בניגוד לאמור ב-ת/1 וכי הטלפון הנייד היה בתוך השקית.

הנאשם נשאל והשיב כי על מנת להוציא את הטלפון מהשקית היה עליו להתכופף וזה לא היה בקלות, כפי שטענה בפניו התובעת.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד עמד מחוץ לניידת, על גבי שטח הפרדה מסומן והביט לעבר לכי רכב שנעו בעומס תנועה, דהיינו, בנסיעה לא מהירה, כך ששדה הראיה שלו לעבר חלון נוסע קדמי של רכב הנאשם, היה פתוח ומלא וזאת ממרחק קצר ביותר של שני מטרים בלבד. העד תיאר את אופן האחיזה ואת הטלפון הנייד של הנאשם.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שהייתה קצרה ביותר.

3. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין דיו. הנאשם טען כי הטלפון הנייד היה כל העת בשקית שלצדו, אך ניכר היה מ-ת/2, כי הגישה לשקית הייתה פשוטה וקלה ולא כפי שטען בחקירתו הנגדית ולא מן הנמנע, כי הניח את הטלפון בתוך השקית לאחר שהבחין בעד או לאחר שזה כרז לו לעצור את הרכב.

4. ברע"פ 10020/16 בן יוסף נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' מינץ : **מקובלת עלי מסקנתו של בית המשפט המחוזי לפיה האחיזה בטלפון הנייד בזמן הנהיגה מהווה, כשלעצמה, עבירה לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות וכי אין כל צורך להוכיח מהו השימוש המסוים, אותו ביצע הנהג בטלפון בזמן הנהיגה ברכב...**

5. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק על עמדתו, כפי

שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחור... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ו חשוון תשפ"ג, 20 נובמבר 2022, במעמד הצדדים